

Hvornår taler de unge fynsk på Fyn? – dialekt som en resurse i unges hverdagsprog

Kirstine Boas
Aarhus Universitet

1. Indledning¹

Der er udbredt enighed om at sproget standardiseres over hele landet, og at den traditionelle brug af dialekt forsvinder (Pedersen 2003) – dette foregår også blandt de yngre sydfynboer. Da jeg i forbindelse med feltarbejdet til mit ph.d.-projekt (*Hvorfor taler de fynsk på Fyn?*) skulle opholde mig en periode på Fyn, gik der dog ikke længe i de unge sydfynboers selskab, før de fynske varianter piblede frem. Maegaard et al. (2020) beskriver hvordan brugen af dialekt i andre områder af landet ikke er forsvundet helt, men i stedet har ændret sig og fået nye sociale betydninger. Jeg vil i denne artikel undersøge om det samme gør sig gældende blandt en række unge sydfynboer. Indledningsvis kan det nævnes at det er forskelligt hvornår dem der kan tale med dialekt, gør det. Der synes at være afgørende faktorer som personlighed, sammensætning af aktuel social gruppe, fysiske rammer og det emne de unge taler om, der spiller ind i forhold til hvornår de unge slår over i dialekt.

Denne artikel præsenterer en kvalitativ undersøgelse af nogle udvalgte eksempler på skift ud og ind af dialekt der fandt sted blandt de unge fynboer jeg besøgte i mit etnografiske feltarbejde på Skårup Skole på Sydfyn. Jeg vil introducere to forskellige observationer som på forskellig vis illustrerer at forskellig sprogbrug, herunder brug af dialekt, blandt disse unge kan have en specifik værdiladning eller effekt

¹ Stor tak til Inger Schoonderbeek Hansen, Valdemar Nielsen Pold, Karen Schriver, Ea Lindhardt Overgaard og Pernille Meyer for gode kommentarer og diskussioner. Også tak til Mette-Marie Møller Svendsen for hjælp med kort, og til Ingeborg Christensen for gode snakke om (blandt andet) Jens Smærup Sørensen. Naturligvis også en stor tak til eleverne på Skårup Skole for at lade mig lære dem at kende, og for at bidrage til bl.a. denne undersøgelse.

i bestemte kontekster. Til sidst vil jeg diskutere mine observationer i forhold til aspekter af det sociolingvistiske begreb *indeksikalitet* (Silverstein 1985, 2003), der også er anvendt inden for lingvistisk etnografi (fx Johnstone 2013; Snell 2017).

2. Skårup

Skårup ligger otte kilometer øst for Svendborg, og dermed et godt stykke inde i det område der traditionelt hører til det stødløse område i Danmark (se figur 1). Stød er det lydlige fænomen som adskiller udtalerne af ord som fx *hun* og *hund*, *ven* og *vend*, *bønner* og *bønder*. Skårup har cirka 1.800 indbyggere og en folkeskole til og med 9. klassetrin med to spor samt en tilhørende specialskole. Der er købmand, kiosk, kirke og en stor idrætshal. Desuden har Skårup huset Danmarks ældste lærerseminarium (1803-2010). På grund af lærerseminariet er mange af Skårups indbyggere lærere, og mange af de børn der går i skole i Skårup, er fra lærerfamilier.

Figur 1: Den røde plet viser hvor Skårup ligger. Den røde streg markerer stødgrænsen. Kilde: www.dialekt.ku.dk (sidst tilgået 4.12.2023).

3. Lingvistisk etnografi på Skårup Skole

I foråret 2022 udførte jeg et lingvistisk etnografisk feltarbejde på 9. årgang på Skårup Skole. I sådan et feltarbejde ser man specifikt på hvordan sprog varierer, og hvordan det hænger sammen med sociale processer og dynamikker i en given kontekst, såsom i en social gruppe (Kiesling 1998), en skoleklasse (Eckert 1989; Quist 2005; Mægaard 2007; Coupland & Creese 2015) eller i et samfund (Johnstone 2013).

Mit feltarbejde bestod i en sammenhængende måneds besøg på Skårup Skole. Jeg havde også to opfølgende besøg af et par dages varighed. I løbet af mit længere besøg lærte jeg skolens to 9. klasser godt at kende. Jeg deltog i deres undervisning, og var sammen med dem i deres frikvarterer. I det omfang det passede dem, tilbragte jeg også tid med dem efter skole. Jeg interviewede de fleste elever på 9. årgang. Desuden bad jeg eleverne lave en række optagelser af sig selv, hvilket de gerne ville medvirke til. I mine interviews spurgte jeg dem om hvordan de opfattede det sprog der blev talt omkring dem, og om de kunne udpege mønstre i eget – og klassekammeraters – sprog. Udover de bandede data har jeg skrevet mange siders feltnoter både under og efter mine observationer.

Styrken ved det etnografiske arbejde jeg lavede i Skårup, er at jeg lærte eleverne at kende. Vi talte om drømme, håb, udfordringer, konflikthåndtering, hvor de kommer fra, hvad de identificerer sig som, hvordan de opfatter sig selv, deres venner og det område de bor i. Der er altså grundlag for at kunne koble mine lingvistiske observationer til individers identiteter og grupperes identiteter (Blommaert 2007; Eckert 2008; Quist 2005; Shaw et al. 2015).

4. At tale med to sprog

Mit klare indtryk fra Skårup er at de unge bruger dialekt som noget man kan slå over i. En sådan performativ effekt gør ifølge Pia Quist dialekterne mere relevante end nogensinde ud fra et forskningsperspektiv (Quist 2017). Når de unge fra Skårup slår over i dialekt, er det fra enten regionalsprog eller standarddansk. Selvom jeg i denne artikel ikke vil fokusere på hvilke af de to varieteter de unge slår over fra, vil jeg alligevel beskrive hvad jeg forstår ved forskellen på regionalsprog og dialekt. Det gør jeg for at vise at den

dialekt der tales med i Skårup, er nærmere den traditionelle dialekt end regionalsproget².

Inger Ejsskjær introducerede i 1964 begrebet *regionalsprog* i sin afhandling om sproget i Vinderup. Ifølge Ejsskjær opfatter sprogbrugeren selv regionalsproget som standarddansk (altså som teoretisk ikke-lokaliserbart, jf. Kristensen 2003: 32). Hun skriver at det var et ”sprog, som vi, der talte det, følte som rigsdansk” (Ejsskjær 1964: 41). Under en række interviews fortalte flere af de unge fra Skårup at når de slår over i dialekt i løbet af skoledagen, er det for at lyde ”anderledes end normalt”. Det er altså ikke en sprogbrug de selv forbinder med standardvarietet. Inge Lise Pedersen beskriver desuden regionalsproget som ”et sprog der ved siden af nationalt ulokaliserbare træk består af varianter der er ulokaliserbare inden for regionen, men er lokaliserbare nationalt” (Pedersen 1999: 28). Jeg forstår ligeledes regionalsprog som en varietet der vil kunne forbinde taleren med at være fra Fyn, men ikke specifikt fra Sydjylland – eller Skårup for den sags skyld. Med dialekt forstås mere stedsspecifikke varianter af sproget (fx stødløse varianter, jf. Andersen 1958), og når der slås over i dialekt, er det temmelig gennemført. Der er derfor ikke en betydelig mængde standarddanske træk til stede som ifølge Kristensen (2003) ellers er et kriterie for regionalsprog. Den dialekt der tales blandt de unge i Skårup, er dog udtyndet sammenlignet med de traditionelle sydfynske dialekter. Jeg har fx ikke hørt diftonger som ellers har været meget karakteristisk for traditionel dialekt. Det til trods er der alligevel så stor forskel på deres regionalsprog og det de slår over i, at sidstnævnte må siges at være dialekt.

Afhængig af situation, hvem de er sammen med og en lang række andre sociale faktorer, veksler de unge mellem regionalsprog/standarddansk og dialekt. Den danske forfatter Jens Smærup Sørensen beretter om sådanne skift i sin erindringsfortælling med titlen *Jens: En fortælling* (Sørensen 2018). Her beskriver han hvordan han lærte at tale med to sprog i sin barndom i Himmerland. Han fortæller om hvordan dialekten blev lagt på hylden uden for hjemmet, og omvendt

² Jeg vil derfor blot skrive ”regionalsprog/standarddansk” fremover, når jeg henviser til den varietet de skifter fra. På sin vis er dette også for statiske betegnelser at bruge om dette, da sprogbrugen i disse også dynamisk med lån fra andre varieteter, som beskrevet i artiklens sidste afsnit.

Hvornår taler de unge fynsk på Fyn?

hvordan han hurtigt erfarede at 'det fine sprog' ikke havde plads om middagsbordet derhjemme. Erfaringen med at være "flersproget", som han beskriver i bogen, minder om de observationer jeg gjorde mig under mit feltarbejde i Skårup. Her var der ligeledes unge der skiftede mellem forskellige måder at tale på (Kristiansen 2009 beskriver lignende erfaringer). Måden hvorpå de forskellige måder at tale på blev valgt til og fra – og særligt hvornår de gjorde det – varierede betydeligt. I det følgende afsnit vil jeg forsøge at give et par eksempler på dette.

5. Ude og hjemme

Den ene måde hvorpå de unge skifter mellem dialekt og regionalsprog/standarddansk, minder om den Jens Smærup Sørensen også beskriver. Også nogle af de unge fra Skårup vil ikke bruge sproglige varianter der forbinder dem med det lokale, når de er i skole og sammen med deres venner. Historien kan være en anden hjemme hos dem selv eller når de er sammen med familie fra lokalområdet. Det er svært at sige hvor mange af eleverne der oplever at skifte så markant mellem varieteterne fordi jeg i mit etnografiske arbejde ikke var hjemme hos eleverne. Enkelte gav imidlertid udtryk for at det forholdt sig sådan for dem. Jeg interviewede en 15-årig pige som fortalte mig følgende:

Eksempel 1: Interview med Mia³

1	Int	så der bliver snakket ærøsk hjemme hos jer?
2	Mia	min mor snakker faktisk ikke ærøsk (.) det er mest mig og min far der gør det (0.4) men når vi er på Ærø så smitter det <u>virkelig</u> meget (.) så snakker vi <u>virkelig</u> meget ærøsk
3	Int	og så sagde du at du kommer nogle gange til at gøre det (.) når du bliver nervøs?
4	Mia	ja ↗
5	Int	også her på skolen?

³ Jeg har transskriberet eksemplerne efter udskriftssystemet på www.samtalegrammatik.dk (tilgået 4.12.2023). Jeg bruger således fx spørgsmålstegnet skriftsprogligt, og ikke til at markere stigende intonation. Navnet "Mia" er et pseudonym, og det samme gør sig gældende for de andre navne i eksemplerne.

- 6 Mia ja. For eksempel til en fremlæggelse (.) som jeg er meget uforberedt på eller er meget nervøs på (.) så kommer der bar ærøsk lige pludselig, hvor man bare er sån (0.3) det forstår de jo ikk (.) hva det betyder
- 8 Int tror du ikke de forstår det her (.) hvad det betyder?
- 9 Mia njo, lidt tror jeg

I uddraget fortæller Mia at hun taler ærøsk hjemme hos sig selv (i Skårup), og når hun besøger sin familie på Ærø. Hun oplever at dialekten ”smitter [...] virkelig meget” når de besøger familien på Ærø, og at de på Ærø derfor taler ”virkelig meget ærøsk” (eksempel 1, linje 2). Kvantiteten af ærøsk hun oplever at tale, kan gradbøjes. Da det på Ærø er ”virkelig meget ærøsk” der bliver talt med, må det forstås at det forekommer mindre mellem Mia og hendes far. Forud for interviewet fortalte Mia at hun kunne komme til at tale ærøsk i skolen når hun blev nervøs. Igen adspurgt om dette uddyber hun at det kunne ske under en ”fremlæggelse som jeg er meget uforberedt på”. Det er ikke bevidst hun slår over i ærøsk i sådan en situation, for hendes oplevelse er at ud af hendes mund ”så kommer der bare ærøsk lige pludselig” (eksempel 1, linje 6). Hun fortæller altså at hun ikke er helt i kontrol med om hun taler ærøsk eller ej, når hun mister kontrollen eller bliver nervøs. Ved at fortælle om de sjældne tilfælde hvor hun taler ærøsk i skolen, fortæller hun implicit også at skolen ikke er en social kontekst hvor hun finder det passende at tale ærøsk. Hun siger: ”det forstår de jo ikke hvad det betyder” (eksempel 1, linje 6). Hendes måde at bruge sprog er tæt forbundet med hendes identitet og det hun gerne vil signalere. Eksempelvis vil hun gerne flytte til Odense når hun bliver ældre. Selvom hun holder af lokalområdet, ser hun bestemt ikke sig selv ende med at bo på Ærø som fx hendes bedsteforældre gør. Det samme gælder hendes veninder. I deres vennegruppe er det essentielt at de ikke vil blive boende på Sydfyn. I løbet af skoledagen vil de derfor gøre sig umage med ikke at blive associeret med en positiv tilknytning til det lokale, som dialekten virker til at være et led i at signalere.

6. Fynsk som en del af hverdagskommunikationen

For nogle vil dialekten spille en aktiv rolle i løbet af hverdagen i skolen. Den anden måde at skifte mellem varieteter, fra regionalsprog/standarddansk til dialekt – og tilbage igen, adskiller sig nemlig fra den første måde ved at dialekten ikke er begrænset til hjemmet, men at de unge taler med den i skolen og blandt venner. Når de unge taler med dialekt i skolen, skal det ikke forstås sådan at det er gennemgående og karakteristisk for deres måde at tale på hele tiden. Det forholder sig nærmere sådan at de under de for dem rigtige omstændigheder, det kan både være i et bestemt selskab, bestemte fysiske rammer eller bestemte emner at tale om, vil slå over og tale med dialekt.⁴

Jeg har udvalgt et eksempel der illustrerer mønsteret med at slå over i dialekt i en situation hvor skiftet har en konkret funktion. Samtalen er mellem to drenge fra samme vennegruppe.⁵ Fælles for hele vennegruppen er at de alle er glade og vellidte blandt de andre elever og lærerne, kan lide at feste og have det sjovt. De roder sig sjældent ud i problemer selvom de godt kan lide at drille og prikke lidt til hinanden. Halvdelen af gruppen går meget op i skolen og vil derfor typisk arbejde sammen i timerne. Den anden halvdel er mere tilbagelænedede i skolen. De finder ligeledes sammen i timerne. I frikvartererne – og ofte efter skole og i weekenderne – vil de alle mødes og være sammen alle sammen. Jeg har givet en forenklet gengivelse af strukturen og dynamikkerne i gruppen inden for de rammer artiklens omfang tillader. Der er meget mere at sige om de enkelte individer som kan gøre os klogere på hvorfor de gør som de gør, ikke mindst hvorfor de vælger at tale som de gør.

Jeg var med 9. årgang på udflugt hvor to af drengene, en af de ambitiøse, Mik, og en af de tilbagelænedede, Otto, fra den pågældende drengegruppe trak sig lidt tilbage for at snakke privat (dog med min diktafon). De sad nær en hønsegård og så på hønsene mens de talte. Linje 4-6 er markeret med fed da det er de tre ytringer som siges med dialekt. De dialektale træk der bruges i dette uddrag, tæller stødløse

4 Michael Silversteins (1985) begreb om *the total linguistic fact* beskriver en holistisk tilgang til at undersøge sprog hvor en række sociale og kontekstuelle faktorer skal medtages, som det gøres her.

5 Adspurgt enkeltvist fortalte de mig at de identificerede sig som drenge, og derfor beskriver jeg dem med deres køn her.

varianter og stigende toner i gruppen af ord der har stød i standard-dansk. Der er desuden et eksempel på dialektudtalen *reddi* i stedet for *rigtig*.

Eksempel 2: Selvoptagelse med Mik og Otto

- 1 Otto ej (.) den er grim den der
2 Mik nåeh (0.2) hønen?
3 Otto men nuggets (.) det smager godt
4 Mik **jah** (.) ⊙ **det reddi nok** ↗ ⊙
5 Otto ⊙ **he he**
det må: de da godt produ[↑]ce:r [˘]**hve:r** [↑]**da:** [˘]⊙
6 Mik ⊙ **jae, det** [↑]**må** **de** [˘]**sguda godt** [˘]⊙
7 Otto ej (.) vi er nogle dumme svin bare at sidde
og sige det her

I samtalen i eksempel 2 indleder Otto i linje 1 med at sige noget nedsættende om hønen foran Mik. Selvom Mik ikke umiddelbart går med i første omgang, fastholder Otto at han vil sige noget politisk ukorrekt, men som skal opfattes humoristisk i deres samtale. I linje 4 går Mik med på præmissen. I samme øjeblik slår han over i dialekt. Det accepterer Otto, og han slår ligeledes over og fortsætter deres interne joke i linje 5. I linje 6 accepterer Mik fortsat joken, og det foregår stadig på fynsk. I linje 7 afslutter Otto deres joke. I det samme slår han tilbage i regionalsprog/standarddansk. Der synes således at være en usagt forståelse mellem de to drenge. De ved begge at når de slår over i dialekt (i en kontekst som denne), så er det forbundet med humor og en vis ironisk distance. Det tillader dem at bevæge sig ind på en lidt mørkere humor. Gennem mit feltarbejde observerede jeg at mørk humor ikke typisk er noget de dyrker. Brugen af dialekt bliver så at sige nøglen til at det er acceptabelt, for da ved de begge at det der bliver sagt, er for sjov. Anne Larsen har gjort lignende observationer i unge bornholmeres brug af dialekt på sociale medier hvor dialekt blev brugt til at mildne og nedtone seriositeten i en sårbar kommunikationssituation (Larsen 2019).

7. Dialekt som en meningskabende resurse

I sociolingvistikken betragtes sprog ofte som en sociokulturel konstruktion (jf. fx Bucholtz & Hall 2005, 2008). Det gør det fordi sprogbrugere ofte benytter sig af en lang række sproglige resurser de har til rådighed. Måden vi taler, er derfor snarere en ideologisk og sociokulturel konstruktion end en objektiv størrelse (Madsen & Møller 2015: 170). De to eksempler fra Skårup viser at sproget bliver brugt som en dynamisk størrelse der i høj grad er præget af hvem der taler, hvor der tales, hvornår der tales og til hvem der tales.⁶

Både det første og andet eksempel viser at forskellig sprogbrug har en specifik effekt eller værdiladning i bestemte kontekster. Jan Blommaert refererer til dette som *layered simultaneity* (2005: 126). Eksemplerne viser også at dialekt er en resurse nogle af de unge har til rådighed, og som enten bevidst eller underbevidst kan tages frem alt efter hvilken social kontekst de befinder sig i. Hvor drengene i deres samtale syntes at kunne kontrollere deres sprogbrug, rapporterer pigen at hun ikke er fuldstændig i kontrol og nogle gange kommer til at slå over i ærøsk. Hun brugte desuden både jyske, københavnske, multietnolektale og engelske træk i løbet af en skoledag. Det understreger at hun har en stærk kulturel og social kompetence, og at den sociale konstruktion foregår i flere lag: Hun positionerer sig hele tiden socialt ved at trække på varianter der skaber en social betydning i den kontekst de indgår i.

Begrebet *indeksikalitet* kan hjælpe os med at forstå hvad der er på spil, når de unge skårupensere pludselig begynder at tale med dialekt. Indeksikalitet refererer til at det der bliver sagt, udover at have symbolsk og sproglig betydning, også peger på bestemte identiteter og værdier (Silverstein 1985, 2003; Quist 2017). Når pigen i det første eksempel ikke taler ærøsk i skolen, er det formentlig fordi det i skolen (hvor hun ikke forventer de andre ville forstå det, jf. eksempel 1) vil blive opfattet negativt. Til gengæld trækker hun på andre varieteter som i bestemte kontekster kan have en social fordel. Det er et lignende – og alligevel et forskelligt – mønster vi ser hos de to drenge fra den samme vennegruppe. For dem indekserer dialekt noget der

⁶ I løbet af de næste år vil jeg udarbejde og publicere mere udtømmende beskrivelser af den sproglige variation, de sproglige ideologier og de sociale praksisser blandt de unge i Skårup.

kan mitigere en potentielt problematisk bemærkning; det indekserer humør, og at noget er sjovt. Det betyder ikke at dialekttræk ikke også kan indekserer andre sociale betydninger. Selvom jeg har udvalgt et eksempel som er repræsentativt for hvordan et skift til dialekt kan se ud, kan eksemplet ikke alene vise komplekse indeksikalske strukturer. For sådan en analyse vil det være givende at fokusere på enkelte varianter og hvordan disse varierer i forhold til kontekst, identitet og indeksikalitet.

I Maegaard et al. (2020) beskrives det hvordan brugen af bornholmsk har ændret sig drastisk, og ikke mindst at betydningen af brugen af dialekt har ændret sig. Bornholmsk indekserer altså noget andet blandt den unge generation end det gør blandt de ældre generationer. Der kan drages en parallel fra dette studie til brugen af fynsk blandt de unge i Skårup. Hos dem ser det ligeledes ud til at der foregår et skift i hvornår dialekten bruges, og hvad det indekserer når man vælger at tale med dialekt. Når dialekttræk således kan indekserer unikke sociale betydninger hos en række unge sprogbrugere, kan vi afslutningsvist konstatere at brug af dialektale sproglige resurser fortsat indgår i unge sydfynboeres hverdagsprogbrug. Dialekten synes at fungere som en resurse de unge mennesker kan bruge til at udføre forskellige sociale handlinger. Hvornår de taler fynsk, kræver flere undersøgelser af mere data. For nu kan det siges at det er forskelligt hvornår de gør det, og at det virker til at være en både dynamisk og integreret del af den måde en del af de unge fynboer taler til daglig.

Litteratur

- Agha, A. 2007. *Language and Social Relations*. New York: Cambridge University Press.
- Andersen, P. 1958. *Fonemsystemet i Østfynsk*. København: Schultz.
- Blommaert, J. 2005. *Discourse: A Critical Introduction*. Cambridge: Cambridge University Press.
- Blommaert, J. 2007. On scope and depth in linguistic ethnography. *Journal of Sociolinguistics* 11(5): 682-688.
- Bucholtz, M. & Hall, K. 2005. Identity and Interaction: A Sociocultural Linguistic Approach. *Discourse Studies* 7(4-5): 585-614.

Hvornår taler de unge fynsk på Fyn?

- Bucholtz, M. & Hall, K. 2008. All of the Above: New Coalitions in Sociocultural Linguistics. *Journal of Sociolinguistics* 12(4): 410-431.
- Eckert, P. 1989. *Jocks & Burnouts*. New York: Teachers College Press.
- Eckert, P. 2008. Linguistic Variation and the Indexical Field. *Journal of Sociolinguistics* 12(4): 453-476.
- Ejskjær, I. 1964. Regionalsprog og lokalt vestjysk regionaldansk. *Dialektstudier* 1: 7-50.
- Johnstone, B. 2013. *Speaking Pittsburghese. The Story of a Dialect*. Oxford: Oxford University Press.
- Johnstone, B. 2016. Enregisterment: How linguistic items become linked with ways of speaking. *Language and Linguistics Compass* 10: 632-643.
- Jul Nielsen, B. & Pedersen, K.M. 1991. *Danske Talesprog. Dialekter, Regionalsprog, Sociolekter*. København: Gyldendal.
- Kiesling, S.F. 1998. Men's identities and sociolinguistic variation: The case of fraternity men. *Journal of Sociolinguistics* 2(1): 69-99.
- Kristensen, K. 2003. Standard Danish, Copenhagen sociolects, and regional varieties in the 1900s. *International Journal of the Sociology of Language* 159: 29-43.
- Kristiansen, T. 2009. Mig og de danske dialekter. En fortælling om baggrunden for mine fortællinger. I Gudiksen, A., Hovmark, H., Quist, P., Scheuer, J. & Sletten, I.S. (red.), *Dialektforskning i 100 år*. København: Museum Tusulanums Forlag: 149-169.
- Larsen, A. 2019. Dialekt og sociale medier. Unges brug af dialekt på Facebook og Messenger. I Goldshtein, Y., Hansen, I. S. & Hougaard, T.T. (red.), *17. Møde om Udforskningen af Dansk Sprog*. Aarhus: Aarhus Universitet: 329-353.
- Madsen, L.M. & Møller, J.S. 2015. Sproglige normer og sprogbrug: 'høj' og 'lav', 'os' og 'dem' i nutidens forestillede sociolingvistiske landskab. I Gregersen, F. & Kristiansen, T. (red.), *Hvad ved vi nu – om danske talesprog?* København: Museum Tusulanums Forlag: 167-183.
- Maegaard, M. 2007. *Udtalevariation og -forandring i københavnsk: En etnografisk undersøgelse af sprogbrug, sociale kategorier og social praksis blandt unge på en københavnsk folkeskole*. Ph.d.-afhandling ved Københavns Universitet.
- Maegaard, M., Monka, M., Mortensen, K.K. & Stæhr, A.C. 2020. *Standardization as Sociolinguistic Change. A Transversal Study of Three Traditional Dialect Areas*. New York: Routledge.
- Pedersen, I.L. 1999. Hvornår er en kode ikke længere den samme kode? *Talemålsendring i Noreg* 2: 18-40.

- Pedersen, I.L. 2003. Traditional dialects of Danish and the de-dialectalization 1900–2000. *International Journal of the Sociology of Language* 159: 9-28.
- Shaw, S., Coupland, F. & Snell, J. 2015. Introduction to Linguistic Ethnography: Interdisciplinary Explorations. I Shaw, S., Coupland, F. & Snell, J. (red.), *Linguistic Ethnography*. London: Palgrave Macmillan: 1-13.
- Silverstein, M. 1985. Language and the culture of gender: at the intersection of structure, usage, and ideology. I Mertz, E. & Parmentier, R. (red.), *Semiotic Mediation: Sociocultural and Psychological Perspectives*. Cambridge: Academic Press: 219-259.
- Silverstein, M. 2003. Indexical order and the dialects of sociolinguistic life. *Language & Communication* (23): 193-229.
- Snell, J. 2017. Enregisterment, indexicality and the social meaning of ‘howay’: dialect and identity in north-east England. I Moore, E. & Montgomery, C. (red.), *Language and a Sense of Place*. Cambridge: Cambridge University Press: 301-324.
- Sørensen, Jens Smærup. 2018. *Jens: En fortælling*. København: Gyldendal.
- Quist, P. 2005. *Stilistiske Praksisser i Storbyens Heterogene Skole. En etnografisk og sociolingvistisk undersøgelse af sproglig variation*. Ph.d.-afhandling ved Københavns Universitet.
- Quist, P. 2017. Sprog-krop-sted: Dialektsamfundets meningskabende orden. *Nordica Helsingensia* 48: 57-71.